

ZONDER GEZICHT

Robert Bryndza bij Boekerij:

Het meisje in het ijs
De stalker in de nacht

Donker water

Laatste adem

Koud bloed

Doods geheim

Zonder gezicht

ROBERT BRYNDZA

ZONDER GEZICHT

EEN KATE MARSHALL-THRILLER

ISBN 978-90-225-8881-9
ISBN 978-94-023-1417-5 (e-book)
ISBN 978-90-528-6279-8 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Nine Elms*
Oorspronkelijke uitgever: Sphere UK
Vertaling: Willeke Lempens
Omslagontwerp: Henry Steadman
Omslagbeeld: Shutterstock en Henry Steadman
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2019 by Raven Street Ltd
© 2020 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HERFST 1995

1

Rechercheur Kate Marshall zat in de trein naar huis toen haar telefoon overging. Ze haalde het toestel (dat het formaat had van een baksteen) uit de binnenzak van haar lange, wijde winterjas, trok de antenne eruit en meldde zich.

Het was haar baas, inspecteur Peter Conway. ‘Meneer! Hallo.’

‘Hèhè: eindelijk neemt ze op!’ blafte hij. ‘Ik probeer je al de hele tijd te bereiken. Wat heeft het verdomme voor zin om zo’n nieuw, draagbaar geval te hebben als je toch niet opneemt?’

‘Sorry. Ik heb de hele dag in de rechtszaal gezeten, voor de berechting van Travis Jones. Hij heeft uiteindelijk drie jaar gekregen, wat meer is dan ik...’

‘Iemand die zijn hond uitliet heeft het lichaam van een jong meisje gevonden. Ze was gedumpt in het Crystal Palace-park,’ onderbrak Conway haar ruw. ‘Naakt. Met bijtonden op haar lichaam en een plastic zak over haar hoofd.’

‘De Kannibaal van Nine Elms...’

‘Operatie Hemlock! Je weet dat ik niet van die naam hou.’

Kate wilde antwoorden dat het grote publiek zich allang in die naam had ‘vastgebeten’ en hem echt niet meer zou loslaten, maar haar baas hield niet zo van grapjes.

De pers had deze bijnaam twee jaar eerder gemunt, toen de zeventienjarige Shelley Norris was aangetroffen op een autokerkhof in de wijk Nine Elms in South West London, vlak bij de rivier de Theems. Technisch gesproken at de moordenaar niets van zijn slachtoffers op, hij beet ze slechts. Maar dat had de pers er niet van weerhouden hem

een tot de verbeelding sprekend alias aan te meten. In de afgelopen jaren waren er nog twee tienermeisjes ontvoerd, beiden vroeg in de avond, op weg van school naar huis. Hun lichamen waren steeds een paar dagen na hun verdwijning weer opgedoken, gedumpt in een van de vele parken van Londen. Er was niets waar je meer kranten mee verkocht dan met een loslopende kannibaal.

‘Waar zit jij nu?’

Het was donker buiten het raam van de trein. Ze keek op naar de elektronische klok in de wagon. ‘In de Docklands Light Railway, meeneer. Bijna thuis.’

‘Ik pik je op bij het station, op ons vaste stekje.’ Hij hing op zonder haar reactie af te wachten.

Twintig minuten later stond Kate te wachten op een smalle strook stoep tussen de onderdoorgang van het station en de drukke South Circular, waarover een rij auto’s voorbijkroop. Een groot deel van het gebied rondom het station was in ontwikkeling. Kates looproute naar haar kleine appartement leidde dan ook langs een lange weg vol verlaten bouwterreinen. Niet bepaald een omgeving om te blijven rondhangen in het donker. Alle passagiers met wie ze de trein had verlaten waren inmiddels overgestoken en hadden zich verspreid over de donkere straten. Ze wierp een blik over haar schouder, naar de lege, vochtige tunnel die zich hulde in schaduwen. Ze verplaatste haar gewicht van de ene hoge hak op de andere. Tussen haar voeten stond een tas met boodschappen, met onder andere haar avondeten. Er viel een druppel in haar nek, en toen nog een. Daarna begon het serieus te regenen. Ze zette de kraag van haar jas omhoog en kroop er zo goed mogelijk in weg. Ze schuifelde wat dichter naar de felle koplampen van de file toe.

Zestien maanden eerder was Kate ingedeeld bij Operatie Hemlock, toen het aantal slachtoffers van de Kannibaal van Nine Elms nog op twee stond. Het had heel wat voor haar betekend dat ze zich had mogen aansluiten bij zo’n spraakmakende zaak, vooral omdat ze erdoor was gepromoveerd tot rechercheur in burger.

In de acht maanden sinds het lichaam van het derde slachtoffer was

gevonden – een zeventienjarig schoolmeisje, Carla Martin – was de zaak echter stilgevallen. Operatie Hemlock was op een lager pitje gezet en Kate was, tezamen met nog een paar jonge agenten, overgeplaatst naar de narcoticabrigade.

Ze kneep haar ogen samen tegen de regen en bestudeerde de lange file. Er verschenen steeds weer nieuwe koplampen in de scherpe bocht verderop, maar ze hoorde nog steeds geen politieszirenes in de verte. Ze keek op haar horloge en stapte weer uit de lichtbundels.

Kate had Peter al twee maanden niet meer gezien. Kort voordat ze werd overgeplaatst, was ze met hem naar bed geweest. Hij deed zelden sociaal met zijn team, maar op een avond waren ze toch, na een paar drankjes na het werk, aan de praat geraakt. Ze had zijn gezelschap en zijn intelligentie als stimulerend ervaren. Ze waren tot laat in de pub gebleven – de rest van het team was allang naar huis – en waren uiteindelijk in haar appartement beland. De avond erop had hij haar bij hem thuis uitgenodigd. Deze scharrel met de baas – niet één, maar zelfs twee keer – vervulde haar nu met diepe spijt. Het was een moment van verstandsverbijstering geweest (oké, twee momenten), waarna ze allebei weer bij zinnen waren gekomen. Kate had een sterk moreel kompas én ze was een uitstekende politievrouw.

Ik pik je op bij het station, op ons vaste stekje.

Ze vond het maar niets wat Peter daarnet aan de telefoon had gezegd. Tweemaal had hij haar een lift naar het werk gegeven; beide keren had hij daarbij ook haar collega hoofdagent Cameron Rose opgepikt, die bij haar in de buurt woonde. Zou hij tegen Cam ook woorden als ‘ons vaste stekje’ hebben gebruikt?

De kou begon langs de rug van haar lange jas omhoog te kruipen. De regen wás al door de gaatjes in de zolen van haar ‘goede schoenen’ gekropen, die ze speciaal voor de rechtszitting van vandaag had aangetrokken. Ze trok nog eens aan haar kraag, dook ineen en richtte haar aandacht weer op het verkeer.

Bijna alle chauffeurs waren witte mannen van in de dertig: hét bevolkingssegment van de seriemoordenaar. Een vies, wit busje gleed voorbij; het gezicht van de chauffeur werd vertekend door de regen op de voorruit. De politie dacht dat de Kannibaal van Nine Elms een

busje gebruikte om zijn slachtoffers in te ontvoeren. Draadjes uit de vloerbedekking van een Citroën Dispatch uit 1994 – waarvan er in en rond Londen meer dan honderdduizend geregistreerd stonden – waren op twee van de slachtoffers aangetroffen. Kate vroeg zich af of de agenten die voor Operatie Hemlock waren blijven werken die lijst van Citroën Dispatch-eigenaren nog steeds aan het afwerken waren. En wie was dit nieuwe slachtoffer eigenlijk? Er had niets over een vermissing in de krant gestaan.

De verkeerslichten verderop sprongen op rood; een paar meter van haar vandaan stopte een kleine, blauwe Ford. De man erin was een echt City-type: een iets te dikke vijftiger, met een bril en een krijtstreppak. Toen hij haar zag kijken, trok hij veelbetekenend zijn wenkbrauwen op en flitste met zijn koplampen.

Kate keek vlug de andere kant op.

De Ford schoof steeds dichterbij en dichtte het gat tussen hem en zijn voorligger, net zolang tot zijn passagiersraampje zich bijna naast haar bevond. Het raampje ging naar beneden, de man boog zich naar voren. ‘Hé, hallo... Jij ziet eruit alsof je het koud hebt. Ik wil je wel warm maken, hoor...’ Hij klopte erbij op de zitting van de passagiersstoel. Toen stak hij zijn tong uit, die dun en spits was.

Kate verstijfde en paniek borrelde op in haar borstkas. Ze vergat helemaal dat ze politieagente was, werd overspoeld door angst.

‘Kom dan! Spring er maar in. Dan zullen we jou eens lekker heet maken,’ zei de man. En hij klopte weer op de stoel, ongeduldiger nu.

Kate deed een stap naar achteren. De onderdoorgang achter haar was donker en verlaten. In alle voertuigen in de file zaten mannelijke chauffeurs, die in hun veilige, warme cocon niets leken te merken van wat haar overkwam.

De lichten stonden nog steeds op rood, de regen roffelde loom op de autodaken.

De man boog zich nog wat verder naar voren, waarna zijn passagiersportier een paar centimeter opensprong. Kate deed nog een stap naar achteren, maar voelde zich gevangen. Stel dat hij nu uitstapte en haar die tunnel in duwde? ‘Hé, neem me niet in de zeik. Hoeveel?’ vroeg de man. De glimlach was ondertussen verdwenen en ze zag dat

hij zijn broek al had opengemaakt. Zijn onderbroek was groezelig. Hij stak zijn vinger achter de broeksband en toonde haar zijn penis, te midden van een grijzend bosje schaamhaar.

Kate stond nog steeds als vastgenageld, biddend dat de lichten gauw op groen zouden springen.

Toen doorsneed opeens een politiesirene de stilte. Blauw licht weerkaatste op de auto's en de ronde bovenkant van de tunnel. De man bracht haastig zijn kleding in orde, trok zijn gulp en het portier dicht, activeerde de centrale deurvergrendeling en zette weer een neutrale blik op.

Toen pas begon Kate in haar tas te zoeken, vond haar politiepenning, liep naar de blauwe Ford toe en drukte het mapje met de penning tegen het passagiersraampje – kwaad op zichzelf dat ze dat niet veel eerder had gedaan.

Peters ongemerkte politieauto (maar met een blauw zwaailicht op het dak) stoof intussen half over de zachte berm langs de file op haar af.

Eindelijk sprongen de lichten op groen.

Zodra de voorste auto begon te rijden, draaide Peter in de ruimte die deze achterliet. De bestuurder van de Ford had het niet meer: nerveus streek hij over zijn haar en zijn stropdas. Kate keek hem nog een keer strak aan, stopte haar politiepenning terug in haar tas en beende toen zo kalm mogelijk naar het passagiersportier van Peters auto.

2

‘Sorry dat ik je heb laten wachten. Druk op de weg,’ zei Peter, terwijl hij breed naar haar glimlachte. Hij griste een stapel papieren van de passagiersstoel en legde hem op de grond achter zijn eigen stoel. Peter Conway was een knappe man van achter in de dertig, met brede schouders en dik, golvend donker haar, hoge jukbeenderen en zachtbruine ogen. Hij droeg een duur zwart maatpak.

‘Ja, natuurlijk,’ zei Kate. Opgelucht zette ze haar handtas en boodschappen op de vloer en plofte op de stoel. Zodra ze het portier achter zich had dichtgetrokken reed Peter weg, met de sirene weer aan.

De zonneklep aan de passagierskant was omlaag. Voordat ze hem opklapte, ving ze een blik op van zichzelf in het spiegeltje. Ze droeg geen make-up, kleepte zich nooit uitdagend en vond zichzelf altijd een beetje gewoontjes. Ze was niet bepaald fijngebouwd en had vrij grove trekken. Haar op schouderlengte geknipte haar droeg ze in een paardenstaart, die ze had weggemoffeld onder de kraag van haar lange winterjas. Het enige opvallende aan haar gezicht waren haar ogen, die verrassend korenblauw van kleur waren, met in het linkeroog een donkeroranje veeg die vanuit de pupil uitwaaierte – het kenmerk van sectorale heterochromie, een zeldzame, permanente aandoening waarbij de iris twee kleuren heeft.

Minder permanent was de kapotte lip (waar net een korstje op zat), die ze had te danken aan een dronkenlap die zich bij zijn arrestatie een paar dagen eerder fel had verzet. Ze had toen geen enkele angst gevoeld, laat staan schaamte dat ze zich door hem had laten raken. Dat hoorde nu eenmaal bij haar werk. Waarom schaamde ze zich nu

dan wel, nu ze bijna was aangerand door een geile zakenman? Hij was degene met die lubberende, groezelige onderbroek en dat treurige slurfje tussen zijn benen!

‘Wat was dat daarnet? Met die auto?’ vroeg Peter.

‘O, een van zijn remlichten deed het niet,’ zei ze. Liegen was gemakkelijker. Ze geneerde zich kapot. Ze duwde de man met zijn blauwe Ford gauw uit haar gedachten. ‘Heb je het hele team naar de plaats delict geroepen?’ vroeg Kate.

Hij wierp haar een korte blik toe. ‘Vanzelfsprekend,’ zei hij. ‘Meteen nadat ik jou had gesproken, kreeg ik een telefoontje van onze assistent-korpschef, Anthony Asher. Hij vertelde me dat, mocht deze moord een link blijken te hebben met Operatie Hemlock, ik maar hoeft te kijken of ik krijg alle benodigde middelen tot mijn beschikking.’

Hij scheurde in de vierde versnelling over een rotonde en nam de afslag naar Crystal Palace Park. Peter Conway was een echte carrièrejager, en Kate twijfelde er niet aan dat hij na het oplossen van deze zaak zou worden gepromoveerd tot hoofdinspecteur of zelfs commissaris. Hij was immers ook eens de jongste inspecteur in de geschiedenis van de Metropolitan Police geweest.

De ruiten begonnen te beslaan. Peter zette de verwarming wat hoger, zodat de boog van condens op de voorruit begon te rimpelen en zich vervolgens langzaam terugtrok.

Tussen een paar rijtjeswoningen door zag Kate een glimp van de verlichte Londense skyline. Miljoenen lichtjes fonkelden onder de evenzovele speldenprikken in de zwarte stof van de hemelboog: de huizen en kantoren van honderdduizenden. Kate vroeg zich af welk lichtje bij de Kannibaal van Nine Elms hoorde.

Stel dat we hem nooit vinden? De politie heeft Jack the Ripper ook nooit gevonden. En in die tijd was Londen nog maar klein, vergeleken met tegenwoordig.

‘Hebben jullie nog aanwijzingen gevonden in dat wittebusjesdossier?’ informeerde ze.

‘We hebben nog zes kerels voor ondervraging naar het bureau laten komen, maar hun DNA kwam niet overeen met dat van onze man.’

‘Dat hij zijn DNA zomaar op zijn slachtoffers achterlaat! Da’s geen achteloosheid of gebrek aan controle meer. Het is alsof hij zijn territorium afbakent – als een hond.’

‘Denk je soms dat hij wil dat wij hem pakken?’

‘Ja... Nee... Misschien wel.’

‘Hij gedraagt zich alsof hij onoverwinnelijk is.’

‘Hij dént ook dat hij dat is! Maar op een gegeven moment maakt hij heus wel een fout. Dat doen ze altijd,’ zei Kate.

Ze sloegen af naar de noordelijke ingang van het Crystal Palacepark. Daar stond een politieauto te wachten. De agent erin gebaarde dat ze konden doorrijden. Ze reden over een lang, recht grindpad dat gewoonlijk door voetgangers werd bewandeld het park in. Het werd omzoomd door grote eiken, die hun herfstbladeren met een soppig geluid op de voorruit lieten vallen, waar ze de ruitenwissers blokkeerden. In de verte stak de radiotoren van Crystal Palace als een soort ranke Eiffeltoren boven de bomen uit. Het pad liep naar beneden, waar het eindigde bij een kleine parkeerplaats naast een langwerpige, keurig gemaaid grasveld met bomen erachter. Er was een lang politielint helemaal om het gazon heen gespannen. In het midden was nog een afzetting gemaakt, rondom een witte forensische tent die als een gigantische schemerlamp stond te stralen in het duister. Naast dit lint stonden het busje van de forensisch patholoog, vier politieauto’s en nog een grote, witte politiebuis.

Bij het wapperende eerste politielint werden ze begroet door twee geüniformeerde agenten: een man van middelbare leeftijd met een buik die over zijn riem hing en een lange, magere jongen die bijna nog een tiener leek. Kate en Peter toonden de oudere agent hun politiepenning. Hij had opvallend grote oogleden, met veel los vel. Terwijl hij van hun ID’s naar haar en Peters gezicht keek, deed hij Kate denken aan een kameleon. Hij gaf de penningen terug en aarzelde even voordat hij het lint omhooghield. Hij keek naar de lichtgevende tent. ‘In al mijn jaren bij de politie heb ik nog nooit zoiets gezien,’ zei hij.

‘Waren jullie de eersten ter plaatse?’ vroeg Peter, die ongeduldig wachtte tot de man het lint voor hem optilde maar niet bereid was het zelf te doen.

‘Ja. Agent Stanley Gresham, meneer. En dit is agent Will Stokes,’ zei hij en hij wees naar de jonge agent, die opeens een raar gezicht trok, zich van hen af draaide en toen over het politielint heen braakte. ‘Het is zijn eerste dag,’ voegde Gresham er hoofdschuddend aan toe. Kate schonk de jongen een medelijdende blik, waarop deze kokhalsde en nogmaals overgaf. Er hingen dunne spuugsliertjes in zijn mondhoeken.

Peter trok een schone, witte zakdoek uit zijn binnenzak. Kate dacht dat die voor de jonge agent was bedoeld, maar hij drukte hem tegen zijn eigen neus en mond. ‘Ik wil dat deze plaats delict geheel wordt afgesloten,’ zei hij. ‘En geen woord, tegen wie dan ook.’

‘Natuurlijk, meneer,’ zei Gresham.

Toen maakte Peter een ongeduldige handbeweging boven het politielint. Stanley Gresham tilde het vlug op, waarna Peter en Kate eronderdoor doken. Het grasveld liep schuin af naar het tweede politielint, waar rechercheur Cameron Rose en hoofdresearcher Marsha Lewis al stonden te wachten. Cameron was net als Kate halverwege de twintig. Marsha was de oudste van hen allemaal: een stevige vrouw van in de vijftig, gekleed in een fraai zwart broekpak en een lange, zwarte jas. Haar zilverkleurige haar was kortgeknipt en ze had een rauwe rokersstem.

‘Meneer,’ zeiden ze, allebei tegelijk.

‘Hoe is de stand van zaken, Marsha?’ vroeg Peter.

‘Alle in- en uitgangen van het park zijn hermetisch afgesloten en de lokale politie komt hierheen voor een *fingertip search*, een minutieuze inspectie van de directe omgeving, én een buurtonderzoek. De forensisch patholoog is al aanwezig. Zij staat klaar om ons bij te praten,’ zei Marsha.

Cameron was een lange slungel die boven hen allemaal uittorende. Hij had kennelijk geen tijd gehad om zich om te kleden en leek met zijn spijkerbroek, gympen en groene winterjack meer op een probleemjongere dan op een rechercheur. Kate vroeg zich af waar hij mee bezig was geweest toen ze hem belden dat hij naar deze plaats delict moest komen. Waarschijnlijk was hij hier met Marsha naartoe gekomen.

‘En wie is onze forensisch patholoog vandaag?’ vroeg Peter.
‘Leodora Graves,’ antwoordde Marsha.

Het was warm in de lichtgevende tent, en de lampen waren zo fel dat ze bijna pijn deden aan de ogen. Forensisch patholoogLeodora Graves, een kleine vrouw met een donkere huid en doordringende groene ogen, was er samen met twee assistenten aan het werk. Een naakt meisje lag met haar gezicht naar beneden in een ondiepe, modderige kuil in het gras. Haar hoofd was bedekt met een doorzichtige plastic zak, die strak om haar hals was dichtgebonden. Haar bleke huid was besmeurd met modder en bloed en zat vol met ontelbare krassen en snijwonden. In de achterkant van haar billen en bovenbenen zaten een paar diepe bijtewonden.

Kate ging naast het lichaam staan. Ze zweette zich nu al kapot onder de capuchon en het gezichtsmasker van haar dikke witte forensische overall. De regen roffelde zo luid op de strakke stof van de tent datLeodora haar stem moest verheffen.

‘Het lichaam is met opzet in deze houding neergelegd: op de rechterzij, met de rechterarm onder het hoofd; de linkerarm ligt plat en reikt naar voren. Er zitten zes bijtewonden in haar onderrug, billen en dijbenen.’ Ze wees de diepste beten aan, waar het vlees zelfs helemaal weg was, zo diep dat de ruggengraat van het meisje te zien was. Toen liep ze naar het hoofd van het slachtoffer en tilde dit voorzichtig op. Een stuk dun touw was strak om de hals gebonden, waardoor het in het intussen opgezwollen vlees sneed. ‘Let op de speciale knoop.’

‘Een apenvuist...’ liet Cameron zich voor het eerst horen. Hij klonk geschokt. De gezichten van haar collega’s gingen goeddeels verborgen achter de forensische maskers, maar Kate zag de gealarmeerde blik in hun ogen.

Leodora nam de knoop in haar gehandschoende hand. ‘Inderdaad,’ zei ze. Typisch voor deze knoop was de reeks elkaar kruisende draden, als bij een bol wol. Hij was bijna onmogelijk machinaal te maken.

‘Het is ’m! De Kannibaal van Nine Elms...’ stamelde Kate. De woorden waren haar mond uit voordat ze ze had kunnen tegenhouden.

‘Ik zal meer conclusies uit mijn lijkschouwing moeten trekken,

maar... Ja,' zei Leodora. Het begon nog harder te regenen, het geluid op het dak van de tent werd een donderend geraas. De patholoog legde het hoofd van het meisje voorzichtig terug op haar arm. 'Er is tevens bewijs dat ze is verkracht: er zijn lichaamssappen aangetroffen. En ze is gemarteld: gesneden met een scherp voorwerp en ook nog verbrand. Jullie zien hier de brandwonden op haar armen en de buitenkant van de dijen. Deze lijken te zijn toegebracht met de sigarettenaansteker uit een personenauto.'

'Of een bestelbusje. Een witte Citroën Dispatch bijvoorbeeld,' zei Kate.

Peter wierp haar een strakke blik toe. Hij werd niet graag gecorrigeerd. 'Doodsoorzaak?' vroeg hij effen.

'Zoals ik al zei, moet ik de lijkschouwing nog uitvoeren, maar officieus zou ik op dit moment zeggen... Verstikking, met behulp van de plastic zak. Er zijn tekenen van petechiale bloedingen in het gezicht en de hals.'

'Dank je, Leodora. Ik kijk uit naar de resultaten van je lijkschouwing. Ik hoop dat we deze arme jonge vrouw dan gauw zullen kunnen identificeren.'

Leodora knikte naar haar assistenten, die daarop een opklapbrancard binnenbrachten met een glanzende zwarte lijkenzak erop. Ze zetten hem naast het lichaam neer en rolden de jonge vrouw voorzichtig op de brancard. Ook de voorkant van haar naakte lichaam bleek verminkt, met kleine, ronde brandwonden en krassen. Het was onmogelijk te zeggen hoe ze er ooit had uitgezien, zo grotesk vervormd was haar gezicht onder het plastic. Haar grote lichtblauwe ogen, melkachtig geworden door de dood, staarden voor zich uit.

De blik in die ogen bezorgde Kate een koude rilling. Er was geen sprankje hoop meer in te zien, alsof haar allerlaatste gedachte in haar ogen was bevroren. Ze had geweten dat ze ging sterven.

3

Na de aanblik van het gehavende lichaam van de jonge vrouw voelde Kate zich niet alleen verward, maar ook uitgeput. En ze had al zo'n lange dag achter de rug! Maar bij een onderzoek van deze omvang moest er snel worden gehandeld. Zodra ze de forensische tent hadden verlaten, kreeg Kate daarom de opdracht het huis-aan-huisonderzoek te leiden in Thicket Road, een lange laan vol mooie, vrijstaande huizen aan de westzijde van het park.

Hoewel ze een team van maar liefst acht agenten tot haar beschikking had, kostte het hun bijna vijf uur om de hele straat af te werken. En de regen bleef intussen maar vallen. Hun belangrijkste vraag – 'Hebt u misschien een wit Citroën Dispatch-busje uit 1994 gezien en/of iemand die zich verdacht ophield?' – zorgde voor schrik en nieuwsgierigheid onder de bewoners van Thicket Road. De zoektocht naar een witte bestelbus was immers breed uitgemeten in de pers. De politie mocht echter niet ingaan op de bijzonderheden van deze nieuwe zaak. Toch begrepen de meeste mensen die Kate sprak wel dat het onderzoek draaide om de Kannibaal van Nine Elms, en hadden ze allemaal zo hun meningen, vragen en verdachtmakingen. En deze genereerden natuurlijk een stortvloed aan tips, die allemaal weer zouden moeten worden nagetrokken.

Even na middernacht werden Kate en haar team naar het afgesproken ontmoetingspunt geroepen. Het lichaam van de jonge vrouw lag inmiddels voor de lijkschouwing in het mortuarium. De minutieuze omgevingsinspectie in het Crystal Palace-park werd ernstig gehinderd door het donker en de aanhoudende regen, dus werd hun gezegd

dat ze alle bezigheden voor vannacht konden staken, om er de volgende ochtend mee verder te gaan.

De agent met wie Kate had samengewerkt stapte op de bus terug naar North London, waarna zij alleen achterbleef op de parkeerplaats. Ze wilde net een taxi bellen toen de lichten van een auto in de hoek aansprongen en Peter op haar af kwam lopen.

‘Heb je een lift naar huis nodig?’ vroeg hij. Hij was ook doorweekt en moe, zag Kate. Ze waardeerde het dat hij gewoon ook zijn handen uit de mouwen had gestoken en niet met een kop koffie in een van de politiebusjes was gaan zitten wachten.

Ze keek de parkeerplaats rond. Er stonden nog drie politieauto’s, maar die waren vast van de agenten die aan het kortste eind hadden getrokken en vannacht in het park moesten blijven.

Hij zag haar aarzelen. ‘Geen moeite, hoor. Je had je spullen toch al in mijn auto laten staan,’ zei hij. Het feit dat hij niet leek te staan popelen om haar naar huis te brengen, maakte haar eerder bereid om op zijn aanbod in te gaan.

‘Bedankt, dat zou fantastisch zijn,’ zei ze. Ze verlangde opeens hevig naar een warme douche, een kop thee en wat toast met veel boter en honing, en dan haar warme bed.

Peter maakte de kofferbak van zijn auto open en trok een stapeltje handdoeken uit een waszak.

‘Dank je,’ zei Kate toen ze er een aannam, om haar schouders sloeg en er haar kletsnatte paardenstaart mee uitwong. Toen opende ze het passagiersportier. Haar boodschappentas stond inderdaad nog op de vloer.

Peter trok het chauffeursportier open en begon in het handschoenenkastje te rommelen. Er kwamen een instructieboekje van de auto en een sleutelbos uit voordat hij de doos met babydoekjes had gevonden die hij kennelijk zocht. Hij maakte zijn handen schoon en smeed de gebruikte doekjes onder de auto.

‘Is er trouwens nog iets uit die omgevingsinspectie gekomen?’ vroeg Kate, nog steeds naast de auto staand.

‘Ja, wat draadjes, sigarettenpeuken en een schoen... Maar ja, het is een park, hè: die dingen kunnen van iedereen zijn,’ antwoordde Peter,

terwijl hij een van de handdoeken over de passagiersstoel hing. Toen pakte hij een thermosfles uit de middenconsole, gaf hem haar aan en begon een andere handdoek over de chauffeursstoel te draperen.

Kate keek geamuseerd naar hem. Het zag er zo huiselijk uit, zoals hij de stof gladstreek en instopte om de provisorische stoelhoezen op hun plek te houden. 'Ik geloof dat je de eerste bent die ik dit ooit zo heb zien doen,' zei ze.

'Nou ja, we zijn doorweekt en dit is een gloednieuwe auto. Je weet niet hoe hard ik ervoor heb moeten vechten,' zei hij met een diepe frons.

Het was de eerste emotie die ze vanavond bij hem zag. Hij vond het écht erg als zijn autostoelen vies zouden worden! Ze vroeg zich af of dat altijd met je gebeurde als je lang bij de politie werkte: dat je je afsloot voor de gruwelijke dingen en je juist druk maakte over onbenuligheden.

De hele rit naar Deptford brachten ze zwijgend door. Kate staaarde maar wat door de voorruit. Ze twijfelde of ze het beeld van dat jonge meisje uit haar hoofd moest zien te krijgen, of dat ze het juist moest onthouden: of ze haar gezicht niet mocht vergeten en elk detail ervan moest opslaan in haar geheugen.

Kate bewoonde een appartement op de begane grond, achter een rij lage winkels in een zijstraat van Deptford High Street. Om er te komen, moest je eerst over een hobbelige parkeerplaats vol grind. Peters auto hotste en botste door de met regenwater gevulde kuilen, waarna hij voor haar deur tot stilstand kwam, onder een doorhangende luifel, naast een stapel kratten met lege frisdrankflesjes en het afhaaloket van de buurtchinesees. Peters koplampen weerkaatsten op de lichte muur en verlichtten daardoor ook het interieur van de auto.

'Bedankt voor de lift,' zei Kate. Ze opende het portier en zette haar been zo ver mogelijk van de auto, om een grote plas te vermijden.

Hij boog zich naar haar toe en reikte haar de boodschappentas aan. 'Vergeet deze niet. Morgen om tien uur weer op het station, hè!'

'Ja. Tot dan.'

Ze pakte de tas van hem aan en gooide het portier dicht. Zijn koplampen verlichtten kortstondig de parkeerplaats terwijl zij haar sleu-

tel zocht en de voordeur opende. Toen was het donker. Ze draaide zich om en zag nog net zijn achterlichten verdwijnen.

Ze had een paar weken geleden een rare, domme vergissing gemaakt door met haar baas naar bed te gaan. Maar nu ze dat dode meisje had gezien en wist dat haar moordenaar nog steeds vrij rondliep, leek dat opeens lang niet zo schokkend meer.

4

Het was koud in haar appartement. De kleine keuken keek uit over de parkeerplaats; Kate sloot vlug de gordijnen voordat ze het licht aan deed. Daarna liep ze naar de douche. Ze bleef heel lang onder de brede straal staan, net zolang tot er weer wat warmte in haar botten zat. Toen trok ze haar badjas aan en liep terug naar de keuken. De cv-ketel deed goed zijn werk, al ging het door de radiators pompen van het hete water gepaard met veel gegorgel; de ruimte begon al lekker op te warmen.

Ze verging opeens van de honger. Toen ze de magnetronlasagne uit haar boodschappentas wilde pakken, bleken de sleutelbos en de thermosfles uit Peters auto daarbovenop te liggen. Ze zette de fles op het aanrecht en liep vlug naar de telefoon aan de keukenmuur om Peters pieper te bellen, zodat hij niet helemaal naar huis hoefde te rijden voordat hij ontdekte dat hij zijn sleutels niet had.

Ze wilde het nummer net intoetsen toen ze de sleutels in haar hand eens goed bekeek. Het waren er vier, allemaal groot, dik en oud.

Peter woonde in een nieuwbouwflat in de buurt van Peckham. De voordeur daarvan had een modern yaleslot. Dat wist ze zeker omdat ze daar die tweede avond, toen hij haar had uitgenodigd om bij hem te komen eten, een poosje twijfelend naar had staan staren. *Waar ben ik in godsnaam mee bezig? De eerste keer was ik nog dronken; nu ben ik nuchter en toch kom ik terug voor meer.*

De sleutels in haar hand waren van die ouderwetse insteeksleutels voor zware sloten. Er hing een stuk koord aan de sleutelring. Het was vrij dun, met een rood-blauw geweven patroon, maar duidelijk ge-

maakt voor zwaar gebruik. Ze draaide de koordlus om en om in haar hand – aan het eind ervan zat een apenvuistknoop. Ze legde de hoorn terug op de haak en staaarde naar de sleutels.

Ze kreeg het gevoel alsof de hele kamer onder haar voeten begon te draaien en de haartjes in haar nek gingen overeind staan. Ze sloot haar ogen. Achter haar oogleden flitsten de plaatsdelictfoto's van de dode meisjes voorbij: de vacuüm getrokken plastic zak om hun hals, hun vervormde gezicht... en die knoop aan het touw. Ze opende haar ogen weer en keek naar de sleutelbos met de apenvuist in haar hand.

Nee. Ze was gewoon moe en dacht te ver door.

Ze trok een stoel onder de keukentafel uit en ging zitten. Wat wist ze eigenlijk van Peter, buiten het werk om? Zijn vader was overleden. Ze had wel eens gehoord dat zijn moeder geestesziek zou zijn en in een inrichting zat. Hij had een behoorlijk arme jeugd gehad, had geworsteld om zichzelf daaruit te bevrijden en was er terecht trots op dat hem dat was gelukt. En de grote bonzen van de politie hadden een hoge pet van hem op. Peter had geen vrouw of vriendin: hij was getrouwd met zijn werk.

Die sleutels konden natuurlijk ook gewoon van een vriend zijn, of van zijn moeder. Ze pasten op een grote deur of een zwaar hangslot. Er was tijdens het onderzoek wel eens gespeculeerd dat de moordeenaar een plek moest hebben om zijn busje én zijn slachtoffers te verstoppen: een of andere schuur of een grote garage. Maar als Peter opslagruimte bezat, had hij daar vast iets over gezegd. Ze herinnerde zich dat hij zich eens had beklaagd over het gebouw waarin hij woonde: hij betaalde volgens hem een fortuin, en daarvoor kreeg hij niet eens een eigen garagebox maar slechts een plaatsje in de gezamenlijke ondergrondse parkeergarage.

Nee. Het was een lange, stressvolle dag geweest en ze moest gauw gaan slapen.

Ze legde de sleutels op het aanrecht en haalde de lasagne uit de tas. Ze trok de buitenste verpakking eraf, zette het plastic schaalje in de magnetron en stelde hem in op twee minuten.

Ze dacht terug aan die keer dat ze een expert op het bureau hadden laten komen: een gepensioneerde hopman, die iedereen in de centrale

meldkamer over de apenvuistknoop had verteld. Deze knoop sprong eruit doordat niet iedereen hem kon maken: je moest echt wel weten wat je deed. De apenvuist werd aan het uiteinde van een stuk touw gemaakt als versiering, maar ook wel als extra gewicht, zodat een touw bijvoorbeeld gemakkelijker te gooien was. En hij heette natuurlijk zo omdat hij op een kleine gebalde vuist of poot leek.

De lasagne draaide langzaam zijn rondjes in de magnetron.

De hopman had hun verteld dat de meeste jongens als kind bij de scouting knopen leerden maken. En al had de apenvuistknoop weinig praktisch nut, het was wel een knoop die enthousiastelingen graag leerden. Vervolgens had iedereen in de meldkamer het geprobeerd, onder het toezien van de expert. Alleen Marsha was het gelukt. Peter had er een potje van gemaakt. Kate herinnerde zich zelfs het grapje nog dat hij erover had gemaakt: 'Ik kon mijn eigen schoenveters ook pas op mijn achtste strikken!' had hij uitgeroepen, waarop alle agenten in lachen waren uitgebarsten en Peter zijn handen zogenaamd beschaamd voor zijn gezicht had geslagen.

De sleutels waren oud, zelfs een beetje roestig. Maar ze werden wel af en toe geolied om ze soepel te laten draaien, zag ze aan het op sommige plekken vettig glanzende touw. Ook de apenvuist was oud, er zat olie en ander vuil tussen de strengen.

Kate beet op haar nagels. Ze merkte niet eens dat de magnetron al drie keer had gepiept om aan te geven dat haar eten klaar was. Ze ging aan de keukentafel zitten.

De eerste drie slachtoffers waren schoolmeisjes geweest, tussen de vijftien en de zeventien jaar oud. Ze waren allemaal op een donderdag of een vrijdag ontvoerd en hun lichamen waren aan het begin van de daaropvolgende week gevonden. De slachtoffers waren ook allemaal sportief: alle drie waren gepakt op weg naar huis vanaf hun naschoolse training. En de ontvoeringen waren zo foutloos uitgevoerd dat het niet anders kon of de moordenaar had geweten waar ze op een bepaald moment zouden zijn. Hij had ze opgewacht.

Ze hadden gymleraren en sporttrainers uit alle wijken ondervraagd en er zelfs een paar voor verhoor naar het bureau geroepen. Hetzelfde gold voor mannelijke docenten met een wit Citroën Dispatch-busje